

Srečanje žuljev na nogah z žulji na rokah

Med dvodnevnim pohodom po Kozjanskem je mladinska pohodna enota v Lesičnem priredila srečanje z brigadirji. Srečanje je bilo pripravljeno v sklopu praznovanj ob dnevu vstaje. Mladinska pohodna enota X. SNOUB ljubljanske je prejšnjo soboto odšla na pohod. Po prihodu z vlakom se je že zjutraj zagrizla v hribe nad Sevnico. Dolga kolona se je kot kača vila skozi gozdove in senožeti, kamor je kmalu pričelo sonce kar krepko pripekati. Kaj hitro so se pojavile prve kaplje znoja, prazniti so se začele čutarice z vodo. Množili so se prehojeni kilometri in po približno osemnajstih je pohodna enota prispela v Zabukovje, kjer se je postrojila pred spomenikom padlih borcev. Tričlanska delegacija

Na tej poti so nas prihajajoči vozniki bodrili: »Dajmo, fantje, še šest kilometrov,« pa vaščani ob poti: »Hja, še kake tri kilometre, no pol ure pa ste tam,« in spet šoferji: »O, dobre štiri kilometre imate še. A iz Sevnice ste prišli? No, saj bo kmalu konec.« In še ženica ob cesti: »Takole. Tale ovinek, pa naslednji pa zadnji tik pred vasjo. Kilometer do dva je samo, saj boste takoj tam, če malo stopite.«

In smo še »malo stopili«, takele nekaj nad pol ure je bilo tega, kar zagledamo — prav zares — Lesično je pisalo na lični rumeni, črno obrobljeni tabli ob cesti.

Pesem se je dvignila nad kolono in čvrsto smo zakorakali na šolsko dvorišče, kjer nas je

janskem in komandant brigade RK iz Sentvida na pogajanja. To noč je namreč nekaj brigadirjev vrnilo obisk kolegov, ki so locirani v Sentvidu, kjer so jim, ob vsej budnosti straže, kot trofejo tega, nenapovedanega obiska, odnesli obe taborni zastavi, komandantu RK pa celo njegovo komandantsko zastavico. O obliki in višini odkupnine pa niti dobro obveščeni krogi niso hoteli dati nikakršne konkretnejše izjave.

Pripeljali so se gosti, da prisostvujejo srečanju. Predsednik IS skupščine občine Ljubljana-Center, tov. Miroslav Samarčija, predsednik občinskega odbora ZZB NOV Ljubljana-Center, tov. Vladimir Šenk-Gaber, borec in predstavnik zna-



Dobra volja med brigadirji

Tem ljudem je treba pomagati

Brž ko se je po prvih potresnih sunkih zemlja na Kozjanskem počasi umirjala in so ekipe začele pregledovati nastalo škodo, se je v slehernem izmed nas prebudila vest: »Tem ljudem je treba pomagati!«

K sreči žrtev ni bilo, nastala pa je ogromna, do danes še ne povsem ocenjena materialna škoda. Toda Kozjanci v svoji nesreči ne bodo ostali osamljeni.

Takoj po prvem pozivu za pomoč so na SZDL v Centru namenili Kozjanskemu 1.500 dinarjev, podobno pa so odločale tudi vse ostale družbenopolitične organizacije.

Potem se je akcija začela širiti navzdol. Osrednjo funkcijo je odigral sindikat, ki je poziv prenesel v vse delovne organizacije. Delovni ljudje so se za pomoč odločali na dva načina. Tam, kjer je bilo najbolj ustrezno, so namenili kot pomoč Kozjanskemu zaslužek enega delovnega dne, drugod pa glede na naravo dela, 3,5 odstotka (neto) osebnih dohodkov. V občini Center se je v glavnem večina odločila za prispevek 3,5 odstotka od osebnih dohodkov.

KATERE SO OSNOVNE UGOTOVITVE?

Akcija, ki je zdaj že segla tako rekoč do slehernega občana, je naletela na enoten odmev in pripravljenost pomagati Kozjanskemu, ki ga je prizadejal potres. Akcija pomoči, ki je stekla spontano, je v določeni meri posledica že nekajletnih prizadevanj ljudi iz Centra, da bi se tudi Kozjansko hitreje razvijalo in sčasoma doseglo primeren standard. Ta pomoč se je odražala tako v mladinskih delovnih brigadah in vsestranskem prizadevanju skupnosti. Opozorimo naj, da se je v teh prizadevanjih izkazala zlasti krajevna skupnost Stari Vodmat.

V okviru občine je bil ustanovljen občinski koordinacijski

odbor z namenom, naj bi spremljal potek akcij, spodbujal tam, kjer bi bilo potrebno in usklajeval prizadevanja za večjo učinkovitost akcij.

Prva in osnovna ugotovitev tega občinskega koordinacijskega odbora je, kot nam je povedal njegov predsednik Štefan Praznik, da je bilo v vseh 800 delovnih organizacijah s približno 65.000 zaposlenimi čutiti enotno pripravljenost pomagati. Tudi večina sredstev bo zbranih v tem mesecu, ker so se povsod odločili prispevati takoj (se pravi, da so denar za pomoč Kozjanskemu izločili takoj), sklepali oziroma to potrjevali pa bodo pozneje.

Zaradi lažjega spremljanja poteka akcije se je republiški koordinacijski odbor dogovoril s službo SDK, da le-ta omogoči občinskim koordinacijskim odborom spremljanje zbiranja tega denarja, vendar do danes, ko zaključujemo redakcijo, nismo zvedeli, koliko je doslej zbranega denarja.

Vemo, da je izvršni svet občinske skupščine Center namenil 300.000 dinarjev, da se je solidarnostni stanovanjski sklad odločil odstopiti Kozjanskemu pet odstotkov zbranega denarja in da se bo, če na hitro preračunamo, število zaposlenih v Centru, ki bodo prispevali enodnevni zaslužek ali 3,5 odstotka neto OD, zbralo okoli šest milijonov dinarjev.

Omenimo naj še to, da se marsikje poleg gornjih dveh načinov odločajo za dodatno pomoč bodisi v obliki denarja ali materialnih sredstev, zlasti večje trgovine kot Slovenijales, Metalka, Emona in nekatera gradbena podjetja.

Koordinacijski odbor se je prav tako dogovoril s krajevnimi skupnostmi in drugimi za način, kako pritegniti k akciji obrtnike, svobodne umetnike in druge občane iz svobodnih poklicev.

Kot ena izmed oblik pomoči Kozjanskemu je tudi mladinska delovna brigada iz Centra, ki dela v Lesičnem.



Počastitev spomina padlih borcev

je položila venec, pohodniki pa so z enominutnim molkom počastili padle. Kolona se je usmerila proti Sentvidu pri Planini. Ta odsek, krajši kot prvi, so pohodniki že teže premagovali. Pojavili so se prvi žulji vendar je pesem zadušila vzdihne novopečenih lastnikov žuljev.

Dan se je že krepko prevesil v popoldne, ko je rahlo izmučena kolona prešla gromoglasen brigadirski pozdrav brigadirjev v Sentvidu pri Planini. Vendar pa so se pohodniki najprej okrepcali in malo spočili svoje spodnje okončine, preden so lahko brigadirjem vrnilo pozdrav — in pot se je nadaljevala.

»Saj Lesično ni več daleč,« so komandirji bodrili svoje pohodnike in jim obljubljali pravo pravcato toplo kosilo na cilju. Pa še tuše in počitek in košarkarsko tekmo Jugoslavijske ZDA — torej ni čudno, da so se prav vsi podvzivali. Vsi, razen prvih žrtev, pretežno nežnejšega spola, ki so se zadnjo etapo smele peljati z intendantskim kamionom.

Pa še nekaj je bilo čudnega pri tej zadnji etapi prvega dne. Če si spraševal, koliko je še do cilja, si vsakokrat dobil drugačen odgovor. Še do danes ne vem ali je bila to taktika s kakšnim posebnim, meni neznanim namenom, ali pa so bila to le čisto navadna ugibanja, saj ob poti nisem zasledil smerokaza z označbo kilometrov.

v zboru pričakala delovna brigada, ki v Lesičnem gradi kulturni dom in še z drugimi opravili pomaga pri izgradnji Kozjanskega.

Sledila je obljubljena Indija Koromandija — topla hrana, topla kopel, topla postelja in... topla priporočila zlobnih brigadirjev, da naj, glede na našo kondicijo, drugi gremo na pohod izključno le z vozili.

No, pa ta zadnja pripomba ni mogla porušiti naše morale. Na sporedu smo imeli še večer ob tabornem ognju ali gledanje TV s poudarkom na tekmi JU:ZDA. Po vročerkvni debati za eno ali drugo varianto je modro vodstvo sklenilo, da bo na sporedu oboje, pa naj se pohodniki in brigadirji odločijo za tisto, kar jim je ljubše. Pa so obe skupine potegnile ta kratko: ob tabornem ognju ni bilo obljubljenega piva, gledalci TV pa so bili prikrajšani za zmago. Tako nam je usoda namenila enakovredno zadovoljitev in pomirjeni smo si velikodušno voščili lahko noč.

Zjutraj se je vršil pravi zbor narodov, saj so pohodniki in brigadirji lezli dobesedno iz vseh kotov bližnje in malo manj bližnje okolice. Iz sob v šoli, iz šotorov pred šolo in z bližnjih senikov v Lesičnem.

Še jutranji dvig zastave ob petju himne in začele so se zadnje priprave na srečanje.

Med tem sta v štab prišla tudi komandant akcij na Koz-

menite XIV. divizije, tov. Franc Golob, predstavnik X. SNOUB ljubljanske, tovarišica Bratuževa in sekretar OSS Ljubljana-Center, Stane Drobnič.

Srečanje je otvoril predsednik OK ZM Ljubljana-Center, Makovec Igor, obenem tudi komandant pohodne enote (pomeni, da si je tudi sam prejšnji dan obrusil pete).

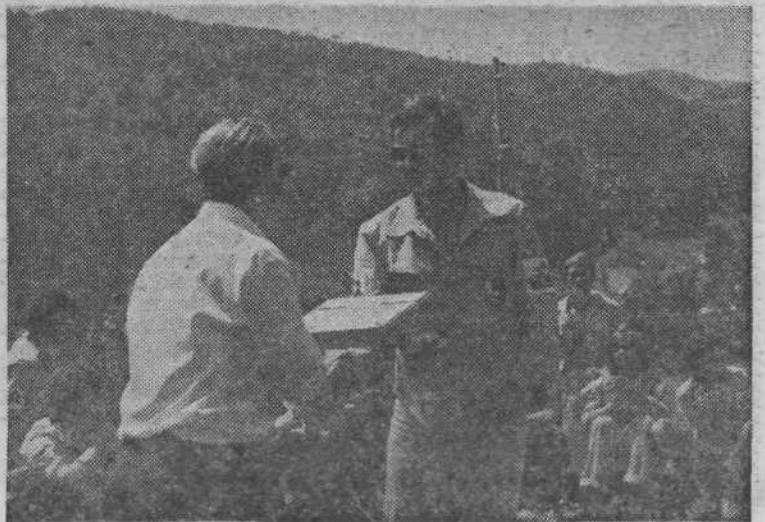
Pozdravil je prisotne goste, se jim zahvalil za obisk, še posebno pa je v imenu vseh prisotnih, toplo čestital tovarišu Gabru, ki je letos dopolnil pol stoletja svojega življenja.

Gaber je zbrani mladini pripovedoval iz svoje bogate življenjske zakladnice spominov, pohvalil prizadevnost pri izgradnji Kozjanskega in v imenu odbora X. ljubljanske narodnoosvobodilne udarne brigade izročil komandantu delovne brigade, Miranu Korenu, knjigo o Titu s posvetilom. To je bilo priznanje X. SNOUB za uspehe mladinske delovne brigade, ki nosi njeno ime.

Svoje spomine iz težkih časov med narodnoosvobodilno borbo je pripovedoval tudi Franc Golob, nekdanji borec IV. divizije.

Kratek kulturni program, ki je sledil obujanju spominov, je med prisotnimi izzval buren aplavz. Srečanje pa je zaključila pesem za pesmijo iz grl vseh navzočih, gostov, pohodnikov in brigadirjev.

MISO JAVORNIK



Srečanje dveh generacij